

*Voor mijn lezers – die me hoop geven op een toekomst
die gesmeed is met vriendelijkheid*

PROLOOG

***D**e cameraman hoorde de eenhoorns voordat hij ze zag.
Hoog gekrijs, moordlustig gegrom, het geknars van bebloede tanden.*

De cameraman rook de eenhoorns voordat hij ze zag.

Vlammende adem, zilverkleurig zweet, de stank van de naderende dood.

De cameraman voelde de eenhoorns ook voordat hij ze zag.

Hun metaalgrijze hoeven dreunden diep door in zijn botten en de paniek laaide op, totdat elke zenuw, elke vezel in zijn lichaam zei dat hij moest vluchten. Maar hij had een taak.

De cameraman zag de eenhoorns over het strand van Margate razen.

Het waren er acht. Zilveren reuzen die over het zand galoppeerden en hun glanzende vleugels uitsloegen om op te stijgen.

Felle rook wervelde om hen heen als het oog van een verblindende orkaan; de donder rommelde in hun kielzog en bliksemschichten

raakten de straten ver onder hun huiveringwekkende hoeven.

Acht spookachtige hoorns doorkliefdem de lucht terwijl de monsters jankend hun oorlogskreet lieten horen.

De Vastelanders begonnen te gillen; sommige probeerden op de vlucht te slaan. Maar daar was het al veel en veel te laat voor.

De cameraman stond op het plein toen de eerste eenhoorn daar landde.

Het dier briede vonken, schraapte met zijn hoef over de grond, blies met elke kille ademhaling chaos en verwoesting uit.

De cameraman filmde door, ondanks zijn trillende handen. Hij had een taak.

De eenhoorn boog zijn gigantische hoofd en de vlijmscherpe hoorn wees recht naar de lens.

De cameraman keek in de smeulende ogen en zag alleen maar vernietiging.

Er was geen hoop meer voor Margate. Geen hoop meer voor hemzelf.

Maar hij was gewaarschuwd dat ze een kudde zilverhoorns niet zouden overleven.

Hij hoopte alleen dat de beelden het Vasteland zouden voorbereiden.

Want zodra je een zilverhoorn ziet, ben je al dood.

Robert Smith liet zijn camera zakken en hoopte dat hij zijn taak volbracht had.

Want eenhoorns komen niet uit sprookjes, ze komen uit nachtmerries.

HOOFDSTUK ÉÉN

ONTSNAPPING

Skandar Smith voelde de knal door de gevangenis dreunen. De explosie van wit licht uit Kenna's geeststeen had de tralies uit zijn cel geblazen, samen met een stuk van de buitenmuur. Twee van de elementkettingen die de gevangenis omhooghielden kwamen kletterend los van de bomen waaraan ze bevestigd waren. Het hangende rotsblok zakte met een schok richting de grond. Zonlicht stroomde naar binnen en overal wervelde stof terwijl Skandar zijn cel uit kroop, wanhopig op zoek naar zijn zus en tante.

Er waren geen vedetten te bekennen – misschien waren die al haastig onderweg om versterking te bieden. Wel zag hij overal ontsnapte gevangenen, want de ontploffing had ook de deuren en muren van andere cellen weggeblazen. Skandar tuurde naar de gezichten van de mensen die zich langs hem naar de losgekomen ladder wrongen. De sporten kwamen nu helemaal tot de grond... tot de vrijheid.

En toen zag hij haar eindelijk.

‘Dit was misschien wel een beetje overdreven,’ zei Kenna Smith. Ze stak haar hand uit naar haar broer.

Skandar greep hem niet. Hij twijfelde nog steeds aan haar. Aan alles.

‘Een beetje?’ Met opgetrokken wenkbrauw keek hij naar de enorme chaos om hen heen.

Hij voelde een rukje aan de band met Schelmengeluk, een oplaaiende emotie die ze niet meer hadden gehad sinds Skandars gewonnen Chaoskampioenschap ongeldig was verklaard. Sinds Rex het Eiland had verteld dat Skandar de zoon van de Wever was. Sinds Flo hem had verraden. Ineens stroomde de band vol met onmiskenbare, overduidelijke hoop.

‘Weet jij waar Schelm is?’ vroeg Skandar ademloos aan zijn zus.

‘Waarom denk je dat we hier nog staan te wachten?’ Kenna sloeg haar armen over elkaar. De gesmolten lava en stekelige slingerplanten van haar mutaties vermengden zich. Ze liep naar het gat dat ze in de zijkant van het rotsblok had geblazen en haar bruine ogen staarden naar de drie eenhoorns die in volle vaart op de gevangenis afvlogen.

Een palomino. Een zwarte. En een schimmel.

Skandars hart was al gebroken, maar het barstte alsnog uit elkaar van vreugde toen hij Schelm zag. Door de opluchting in de band wist hij dat de zwarte eenhoorn zijn ruiters ook had ontdekt.

‘Ze hadden hem opgesloten in de stallen bij het Raadsplein,’ legde Kenna uit. ‘Havik heeft de boel blijkbaar genoeg naar de vernieling geholpen om hem te kunnen bevrijden.’ Ze klonk trots. ‘Dat was in elk geval het plan.’

Skandar werd overspoeld door herinneringen aan de arena: Kenna die Schelm uiteindelijk niet vermoordde, Havikswuede en de grijs gestippelde eenhoorn die samen aankwamen, Skandars vrienden die op hun vervloekte wilde eenhoorns naar hem toe galoppeerden om hem te redden. Waar waren Bobby en Mitchell nu?

‘Attent van je om mijn vluchteenhoorn te regelen.’

Skandar draaide zich met een ruk om naar de bekende stem. Nog voor zijn ogen konden scherpstellen werd hij al in de armen van Agatha Everhart getrokken.

‘Dag kleine geestvechter,’ prevelde ze, en toen liet ze hem weer los om te kijken of hij gewond was. Skandar deed hetzelfde bij haar. Ze hadden elkaar niet meer gezien sinds ze tijdens het Luchtfeest was gearresteerd. Zijn tante was schrikbarend mager en zat onder de zwarte vegen van de explosie. Maar ze leefde nog. En ze was vrij – bijna.

Tegen Kenna zei Agatha niets, al flitsten haar ogen wel even naar het meisje dat haar eenhoorn had vermoord. Misschien vroeg ze zich af of ze haar naar beneden zou duwen.

‘Gaat het?’ vroeg Skandar schor.

Agatha’s blik schoot terug naar hem. ‘Je hebt het Chaoskampioenschap gewonnen. Je bent de Commodore der Chaos. De commodore!’ Hij zag blijdschap op haar gezicht.

‘Nee,’ zei Skandar verstikt. ‘Rex...’ Hij wist niet wat ze in de gevangenis had gehoord. Misschien had ze door de omroeper meegekregen dat hij had gewonnen, maar niet wat er daarna was gebeurd.

Agatha schudde haar hoofd. ‘Nee. Niks ervan. Ik wil de naam van die zilverworm niet horen. Skandar, jij bent de rechtmatige commodore.’

‘Heb je gehoord wat er is gebeurd?’ Hij slikte. ‘En Flo...’

Er schoot een gepijnigde uitdrukking over haar gezicht en Skandar beseftte dat ze verdrietig was voor hem, om wat hij daar in de arena was verloren.

‘Het Eiland heeft je Chaoskampioen zien worden,’ gromde ze met haar hand op zijn schouder. ‘Rex heeft illegaal de macht gegrepen. Hij heeft de macht van jou gestolen, Skandar. Jij bent commodore.’

‘Maar dan nog,’ mompelde Skandar. ‘Ik geloof niet dat het veel uitmaakt.’

Agatha keek opstandig. ‘We gaan het zien.’

De drie eenhoorns waren nu nog maar vijftig meter bij hen vandaan. Krijsend van vreugde scheerde Schelm op zijn ruiters af. Als hij weer bij zijn eenhoorn was zou Skandar misschien eindelijk iets anders kunnen voelen dan die afschuwelijke, wezenloze verbijstering die hem de afgelopen uren in haar greep had gehouden.

Hier ben ik, jochie, dacht hij. Hij stuurde zijn emoties de band in. Hier ben ik.

Er klonken kreten beneden, en dreunende hoeven.

De vedetten kwamen eraan. Maar Skandar zag tot zijn opluchting dat er nog geen zilverhoorns te bekennen waren – geen Zilverheks, geen Zilverdolk. Misschien had de Zilverkring het te druk met feestvieren. Misschien was Flo... Hij werd misselijk bij het idee.

‘Snel! Nu!’ riep Kenna. Ze sprong al van de afbrokkelende rand van de gevangenis op Haviks skeletachtige rug. Skandar en Agatha schoven ook die kant op, naar de plek waar Schelm stilhing.

‘Agatha, neem de schimmel! Dat vindt ze goed!’ riep Kenna

over haar schouder. ‘Schelm is te langzaam met jullie allebei!’

De vedetten wezen naar hun belangrijkste gevangenen en spoorden hun eenhoorns aan om te gaan vliegen.

‘Maar die is wild! Dat meen je toch niet?’ riep Skandar tegen Kenna. Maar Havik sloeg hevig met haar vleugels en begon al te keren.

Agatha mompelde alleen: ‘Ze heeft gelijk, anders gaat het niet snel genoeg.’ Daarna wierp ze zich op de rottende rug van de gestippelde grijze eenhoorn, waardoor Skandar geen andere keus had dan op Schelm te gaan zitten. Zijn tante vloekte toen de wilde eenhoorn boos krijsend met haar doorzichtige hoorn zwipte.

Kenna en Havik zeilden in de middagzon bij de vedetten vandaan, die inmiddels waren opgestegen. Schelm en de schimmel vlogen achter hen aan, dwars over Vierpunt heen. Paniek graaide naar Skandars borst. Mensen stonden schreeuwend en gillend in de kleurige straten, wezen naar hen vanaf de platforms van boomhutten, riepen om vedetten. Als het aan hem had gelegen, had Skandar koers gezet naar de randen van de elementzones. Hij zou niet over de hoofdstad teruggevlogen zijn, hij zou geprobeerd hebben zich ergens te verstoppen...

Maar Kenna verstopte zich niet. Het geestelement lichtte op in haar hand en verspreidde zich over Havikswuede; het witte licht kroop door de ribbenkast van de eenhoorn, rond de boten in haar benen, over haar pezige vleugels. De gestippelde grijze eenhoorn schoot ook het vijfde element in het rond, met Agatha op haar rug. En Skandars tante zat zowaar te lachen: een geluid waarvan hij bang was geweest dat hij het nooit meer zou horen.

Skandar beseftte dat Kenna en Agatha een boodschap aan de onrechtmatige commodore Rex Manning stuurden, en aan de Zilverkring.

Dit is ook ons Eiland. Het geestlicht zal niet gedoofd worden.

Daarom riep Skandar zijn element naar de band, en Schelm brulde van plezier; het geluid weerkaatste tegen de daken van de boomhutten. En terwijl de drie gloeiende ruiters als vallende sterren over de hoofdstad naar de Horst van Kenna vlogen, hoopte Skandar dat hij ook nog een andere boodschap stuurde. Aan zijn vrienden. Aan het Schelmenverzet. Aan de Vastelanders die vreesden voor de plek waar ze vandaan kwamen. Aan de Eilanders die het tegen Rex opnamen. Het was zijn strijdkreet voor iedereen die van een betere toekomst droomde. *Vecht met me mee. Vecht terug.*

Skandar had helemaal niet meer aan Kenna's schild rond de Horst gedacht, tot de vedetten die hen achtervolgden ertegenaan botsten. Het gegil van de dichtstbijzijnde bewakers ging door merg en been toen de wilde magie hun lijf teisterde en hun eenhoorns op de heuvel stortten. De anderen werden schreeuwend gewaarschuwd dat ze niet bij het hoogste plateau en de toegangsboom in de buurt moesten komen.

Kenna leek het niet te merken en maakte de boom met een witte lichtflits open.

'Waarom hadden wij er geen last van?' vroeg Skandar zodra ze veilig binnen waren.

'Mijn schild is gemaakt van geestmagie,' legde Kenna uit. 'Het reageert op de intentie van de indringer. Ik heb het gebaseerd op een paar van de illusies waar ik in *Het Geestboek* over had gelezen. Als je geen kwade bedoelingen hebt, zal het

schild je doorlaten. Maar als je die wel hebt...' Het gekreun van de vedetten was nog steeds hoorbaar. 'Voorlopig zijn we veilig.'

Skandar wist nog dat het schild zijn laars had weggesmolten toen hij hier de vorige keer naar binnen had gewild, en hij vroeg zich af wat dat over hem en Kenna zei.

Agatha stapte van de grijs gestippelde eenhoorn en haar uitdrukking schoot heen en weer tussen de haat die ze voor Kenna voelde en de bewondering voor de slimme geestmagie. De kale ribbenkast van de wilde eenhoorn ging hevig op en neer. Ze was het niet gewend om te vliegen, laat staan met een ruiter.

Uiteindelijk zei Agatha onbewogen: 'Na ons vertoon boven Vierpunt komen er misschien meer mensen hiernaartoe. Vrienden, bondgenoten en anderen die commodore Smith willen steunen.'

Skandars gezicht vertrok bij die titel. Het voelde niet echt. Niks voelde echt sinds Schelm onder die finishboog door gelopen was. Hij was er niet klaar voor. Hij kon nauwelijks helder nadenken, laat staan dat hij een opstand kon leiden tegen een wraakzuchtige zilverruiter die fabeljagers kon maken.

'Als de nieuwkomers aan onze kant staan, zullen ze ongedeerd naar binnen kunnen,' zei Kenna op dezelfde zakelijke toon als Agatha. 'Net als mijn oerruiters.'

Dat woord leek haar volgelingen op te roepen, want op dat moment kwamen er drie ruiters tussen de gepantserde stammen van het dennenbos naar hen toe gereden: Albert, Adela en Mateo. Skandar zag meteen dat hun eenhoorns Arendsgloren, Redder in Rook en Diamant uit de Hel niet wild meer

waren. De Vloek van het Skelet was echt voorbij, precies zoals Skandar had gehoopt toen Kenna de cyclus niet had voltooid doordat ze Schelm niet had vermoord. Maar zijn opluchting vermengde zich met ongerustheid toen hij aan Valk en Rosse dacht. Ze waren misschien niet wild meer, maar waren ze veilig?

De drie ruiters stegen af en keken argwanend van Kenna naar Skandar om te bepalen of hun leider beschermd moest worden. Schelm schraapte waarschuwend met een vonkende hoef over de grond en schermde Skandar af met zijn lijf. De vorige keer dat hij tegenover deze eenhoorns had gestaan, hadden ze hem aangevallen.

De wind blies door Adela's rokende krullen, en ze vroeg: 'Je hebt jezelf expres laten arresteren, hè?'

'Wat doet Skandar Smith hier in eersteruitersnaam?' riep Mateo verontwaardigd.

Albert zei niets en leek niet verbaasd over de komst van Skandar en Agatha. De vuurvechter liet alleen zijn gloeiende knokkels kraken en tuurde met zijn blauwe ogen naar Kenna's gezicht.

Kenna stak haar hand op om Adela en Mateo de mond te snoeren. 'De situatie is veranderd.' Ze haalde diep adem. 'Zeg tegen de anderen dat ik een vergadering met alle oerruiters wil. Sommigen van hen, van jullie, willen misschien weg nu er geen koppeling met alle vijf de elementen mogelijk is.' Haar blik schoot even naar Skandar. 'Al denk ik dat we nog genoeg hebben om samen voor te vechten.'

Adela en Mateo liepen weg met hun eenhoorns en praatten op zachte, verbitterde toon met elkaar. Schelm siste, alsof hij ze wilde waarschuwen dat ze niet terug hoefden te komen.

Albert reed naar Kenna toe om haar te omhelzen. Arend stootte een hoog gekrijs uit naar Havik, maar de wilde eenhoorn reageerde niet.

‘Heilige hagelstenen,’ vloekte Albert. ‘Dat mag je echt nooit meer doen.’

‘Bedankt dat je Schelm hebt bevrijd,’ fluisterde Kenna tegen zijn schouder.

‘Heb jij dat gedaan?’ vroeg Skandar aan de vuurvechter.

‘Die zus van je, enorme lastpak dat ze d’r is, zei dat ik “goed voor Havik moest zorgen” toen ze van de Horst vertrok. Blijkt dat ze daarmee bedoelde dat ik Haaf helemaal tot aan het Raadsplein achterna moest zitten, waar ze Schelm samen met Kenna’s schimmel uit de stallen ging bevrijden.’ Albert keek Kenna geërgerd aan. ‘Iets meer info over dat plan was wel fijn geweest.’

Kenna grinnikte. ‘Sorry, Al. Het was allemaal nogal kort dag.’

‘Hmm,’ zei Albert, maar zijn ogen glinsterden. Ze werden alleen weer dof toen hij zei: ‘Rex heeft niet stilgezeten.’

‘Hoe bedoel je?’ vroeg Agatha fel.

Angst stroomde door Skandar heen. Hij legde zijn hand op Schelms nek om steun te zoeken en de eenhoorn bromde zacht.

‘Er stonden vanochtend twee stukken over jullie in de *Bronbode*.’ Albert haalde een exemplaar van de Eilandkrant uit zijn binnenzak. Skandar las de kop:

COMMODORE ARRESTEERT KINDEREN VAN DE WEVER

Commodore Rex Manning heeft gisteren een Vastelandscomplot aan het licht gebracht waar al jaren aan gewerkt werd. Skandar Smith en Kenna Everhart, de Vastelandskinderen van de Wever, stonden op het punt om de macht over het Eiland te grijpen. Skandar probeerde Chaoskampioen te worden met behulp van Agatha Everhart, de zus van de Wever, terwijl Kenna de Horst eerder dit jaar al ingenomen heeft...

‘Dus Rex heeft zichzelf echt tot commodore uitgeroepen,’ zei Agatha woedend.

‘Dat wisten we al.’ Skandar was opgelucht dat het niet erger was. ‘Dit heeft hij gisteren in de arena allemaal al gezegd. Nadat Flo...’ Hij kon zijn zin niet afmaken en Agatha legde haar hand op zijn schouder.

‘Maar hij heeft het niet alleen op jullie gemunt,’ zei Albert bars. ‘Kijk maar.’

Skandar liet zijn ogen over het andere artikel glijden.

DE COMMODORE HEEFT UW HULP NODIG!

Hebt u een van deze mensen gezien? De volgende verdachten worden ervan beschuldigd dat ze broer en zus Smith/Everhart, geestvechter Skandar en Wilde Ruiters Kenna, geholpen hebben bij hun Vastelandssamenzwering tegen het Eiland. Ze zijn zeer gevaarlijk en zullen ter plekke gearresteerd worden. Als u iets weet over hun verblijfplaats, neem dan zo snel mogelijk contact op met een vedette.